

Tare
în furtună

JIM CYMBALA

PASTOR AL BISERICII BROOKLYN TABERNACLE, NEW YORK

ÎMPREUNĂ CU JENNIFER SCHUMANN

Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *Storm*.

Copyright © 2014 by Jim Cymbala

Publicată cu permisiune din partea The Zondervan Corporation L.L.C.,
un imprint al HarperCollins Christian Publishing Inc.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Citatele biblice au fost preluate din versiunea Bibliei în limba română,
traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.

Tare în furtună

de Jim Cymbala

Copyright © 2018 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CYMBALA, JIM

Tare în furtună / Jim Cymbala și Jennifer Schumann;
trad. de Adriana Daniela Sisoiev. - Oradea: Casa Cărții, 2018
ISBN 978-606-732-093-0

I. Schumann, Jennifer

II. Sisoiev, Adriana Daniela (trad.)

2

Traducerea: Adriana Daniela Sisoiev

Editarea: Claudia Stanciu

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Cuprins

1. Se apropie furtuna	7
2. Vijelie înăuntru	19
3. Furtună în cer	35
4. Adăpost împotriva furtunii	53
5. O lumină în furtună	67
6. Vânt și foc.	85
7. În cea mai neagră noapte	107
8. Atenționări și preveniri	121
9. Un cânt în întuneric	143
10. Echipa de intervenție	159
11. Negura confuziei.	177
12. Ieșirea din furtună.	197
13. El vine pe nori	217
Note	223

Capitolul 1

Se apropie furtuna

Semnale de alarmă pentru biserică

În noaptea în care musafirul funest a sosit, eram singur în apartamentul nostru de la etajul douăzeci și șase. Soția mea, Carol, era în Nashville, pregătind un nou CD pentru cor. De aș fi știut dinainte cât de violent se va dovedi musafirul meu nepoftit, m-aș fi gândit serios să plec din oraș mai devreme împreună cu soția mea.

Deși fusesem prevenit cu câteva ore înainte de posibilitatea sosirii lui, nu m-am alarmat așteptându-l. *Cât de rău putea fi?* În ciuda avertizărilor serioase, era doar în trecere prin New York, făcea o simplă escală în drumul lui din Caraibe spre o destinație necunoscută din largul Coastei de Est a Canadei. Nu i-am putut anticipa furia cu care avea să lovească, nici întunericul pe care avea să îl lase în urma lui.

În acea zi rău-prevestitoare urmăream norii groși fremătând pe cer, în timp ce umbrele sure și înnegurate făceau loc unei nopți sumbre și umede, cu lună plină. Privind pe geam, am observat că magazinele fuseseră închise mai devreme, datorită prognozei meteo neobișnuite. Jos, în stradă, Brooklynul era ciudat de pustiu. Pe străzi nu vedeai țipenie de om, nici urmă de mașini. Să te afli într-o zonă atât de populată a orașului și să nu vezi niciun om pe drum era cât se poate de straniu.

Eram singur și am sunat-o pe Carol.

Respect pentru oameni și cărți

Cu cât se adâncea noaptea, cu atât vântul se auzea mai tare. Și uera printre blocuri și zguduia ferestrele cu geamuri duble. Eu și Carol ne mutaserăm de la casă în acest apartament cu cincisprezece luni în urmă. Încă nu știam cum ar rezista pe o vreme ca asta, așa că pe măsură ce furtuna se intensifica, neliniștea mea creștea. Rafale de ploaie au început să-mi bată în geam. Vântul își învârtea biciul în jurul clădirii și gunoaiele rămase în stradă erau ridicate la înălțimea câtorva etaje. Ziua mohorâtă se transformase într-o noapte înfricoșătoare. Eram tot mai îngrijorat: Cum va rezista clădirea la ceea ce urma să se dezlănțuie?

Furtuna a lovit atunci Brooklynul cu o forță nemaiîntâlnită. Noi, new-yorkezii, suntem deosebit de rezistenți, dar nu ne mai lovise niciodată așa ceva. Posturile de televiziune locale relatau despre pagubele produse în New Jersey și de-a lungul coastei. În Long Island copacii doborâți rupseră liniile de curent. Când forța uraganului Sandy ajunsese la maximă intensitate, apa murdară țâșnise în sus ca dintr-un hidrant spart. Apele mării se năpustiseră asupra centralei electrice și inunda ră pasajele subterane din Manhattanul de Jos. Spitalele începuseră să evacueze bolnavii. Unii au fost trimiși acasă, alții transportați cu ambulanțele la spitalele situate mai în interiorul continentului.

Uraganul se dezlănțuia, iar eu nici nu bănuiam cât de distrugător era și ce dezastru va lăsa în urma lui. Nu aș fi știut nimic despre toate acestea până în dimineața următoare. Dar în acea noapte am văzut ceva ce nu mai văzusem niciodată. De fapt, nu am mai văzut ceea ce eram obișnuit să văd tot timpul: Manhattanul de Jos care *dispăruse* în noapte. Luminile din cartierul financiar, care erau întotdeauna aprinse, se stinseră. Energia, care fizic și metaforic lumina lumea, fusese tăiată de la sursă.

Pentru un locuitor al Brooklinului, care se orientează după imaginea Manhattanului precum un cowboy după Steaua Nordului, era de neconceput gândul că acea parte a New York-ului s-ar putea dizolva, subit, în întuneric. M-am gândit la toată bogăția și puterea concentrată în cartierul financiar. Oamenii care locuiesc și muncesc acolo conduc întreaga economie mondială din taste.

Respect pentru oameni și cărți

Dar acum, fără energie electrică, clădirile uriașe în care lucrau erau cufundate în beznă. Și mii de oameni, care munceau acolo în timpul săptămânii, nu puteau mișca un deget ca să îndrepte situația. Copleșitor gândul că această mare putere putea dispărea pur și simplu.

În zilele ce au urmat am tot văzut imagini terifiante ale devastării produse de Sandy. Echipamentele din parcurile de distracții au fost smulse din temelii și azvârlite în mare. Casele au fost prefăcute în resturi de placaj, iar țevile de gaz sparte au întreținut flăcările ce au aprins și au ars totul în jur. Litoralul dispăruse pentru totdeauna, și hărțile au trebuit refăcute.

Am aflat despre felul în care membrii bisericii noastre au fost afectați. Unii și-au pierdut casele și automobilele. Unuia din pianiștii noștri apa i-a luat ambele mașini. Din păcate, de-a lungul Coastei de Est, mulți oameni și-au pierdut viața.

Dar imaginea care mi-a rămas în minte, care m-a bântuit, a fost cea a Manhattanului de Jos rămas fără lumină și fără curent. M-a frapat gândul că aceasta ar putea fi o metaforă perfectă pentru ceea ce se întâmplă azi în biserică.

Ducem noi lumina lui Isus oamenilor ce se cufundă tot mai adânc în întuneric?

Ne-a deconectat vreo furtună de altă natură de la sursa noastră de energie?

Va dispărea Biserica lui Cristos în noaptea întunecată?

Furtuni puternice și fatale

Uraganul Sandy a fost teribil, dar vijelii și mai îngrozitoare au lovit țărmurile noastre.

În 2008, când uraganul Katrina a ridicat apele oceanului peste diguri, o parte din New Orleans a fost distrusă, milioane de locuitori au fost strămutați și peste 1800 de oameni au fost uciși.

**Ducem noi lumina lui Isus
oamenilor ce se cufundă tot mai
adânc în întuneric?
Ne-a deconectat vreo furtună de
altă natură de la sursa noastră
de energie?**

Respect pentru oameni și cărți

Uraganul Galveston din 1900 a făcut chiar mai multe victime. Când furtuna a atins malurile, aproximativ 8000 de oameni, care au ignorat avertismentele, au fost luați de valuri.

De-ar fi știut ce urma să se întâmple, ar fi procedat altfel.

Totuși, intensitatea unei furtuni nu se cunoaște întotdeauna de la nașterea sa. Sandy nu a fost mai mult decât un punct luminos pe radarul din Caraibe, dar condițiile prielnice au favorizat creșterea lui neașteptată. Tot așa, în 2004, pe 26 decembrie: marinarii ori nu au observat, ori nu au acordat atenție semnelor care au început să se arate pe suprafața apei. Un val de 30 de centimetri nu înseamnă prea mult în enormul Ocean Indian. Dar atunci când valurile au atins bancurile de nisip ale țărmlui, marea a început să se umfle drastic, talazurile atingând 15 metri și ucigând în jur de 200 000 de oameni. S-a estimat că energia eliberată de tsunamiul din Oceanul Indian ar echivala cu forța a 23 de mii de bombe atomice de felul celei de la Hiroshima. Ceea ce la început a fost doar un val de 30 de centimetri s-a transformat într-unul dintre cele mai mari dezastre naturale din istoria omenirii.

Cred că în prezent furtuna e abia la începutul ei, dar are potențialul de a lovi puternic biserica noastră, familia și în definitiv cauza lui Cristos printre națiuni.

Cred că urmașii lui Cristos din America sunt în pragul unui dezastru. Eu și mulți alții vedem semnale de alarmă peste tot în jur. Poate și dumneavoastră le vedeți. Aș vrea să luați aminte la trei aspecte concrete.

Avertismentul 1: Nu suntem atât de mulți pe cât credem

O căutare rapidă pe Google scoate la iveală câteva statistici surprinzătoare despre creștinii din America. De exemplu, un website spune că 246 780 000 de oameni (adică 79,5 procente din totalul populației) din țara noastră sunt creștini¹. Un procent uriaș de oameni din America se declară a fi urmași ai lui Cristos.

Dar este acesta procentul real sau reprezintă o cifră falsă?

Dacă aproape 80 de procente dintre locuitori ar fi creștini, nu am vedea oare efectele acestui fapt asupra culturii?

Hai-deți să vă întreb altfel: 8 din 10 oameni pe care îi cunoașteți (din școala, instituția sau comunitatea de credincioși din care faceți parte) sunt urmași ai lui Isus, care merg regulat la biserică? În Brooklyn, unde locuiesc și lucrez eu, nu e așa. Și cred că nici acolo unde locuiți dumneavoastră.

În cartea *The Great Evangelical Recession* [Marea recesiune a evanghelicilor], autorul John S. Dickerson analizează aceste statistici adesea exagerate și datele pe care le conțin, concluzionând că asemenea cifre nu sunt realiste. El arată că marea majoritate a celor care se declară a fi „creștini” rar frecventează vreo biserică, nu și-au pus toată încrederea în Cristos pentru mântuirea lor și nu prețuiesc Cuvântul lui Dumnezeu ca singurul standard pentru credință și trăire.

Și dumneavoastră ați făcut parte dintre ei înainte, nu-i așa?

Purtați un dialog cu cineva care spune că e „creștin” și, pe măsură ce conversația merge mai adânc, descoperiți că modul lui de gândire nu e deloc creștin. Nu apreciază Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Sau consideră că sunt multe căi prin care poți fi mântuit, și Isus e doar una dintre ele. Ceea ce îți spun ei e atât de diferit de ceea ce știi că afirmă Biblia, încât ți-e greu să înțelegi cum acești oameni pot susține că sunt urmașii lui Cristos.

Jenny, o prietenă din biserică, a discutat recent cu o femeie ce se declara creștină. Pe măsură ce discutau, femeia i-a vorbit lui Jenny despre felul în care vede ea lucrurile: spunea că fiecare trebuie să-și inventeze propria-i religie. Poate că acești oameni ar trebui să dea și un nume acestei religii, pentru că sigur nu e creștinism!

Pentru o statistică ce reflectă realitatea numărului de credincioși americani fideli Bibliei, Dickerson a analizat patru studii făcute de patru cercetători care au avut patru motivații diferite și au folosit patru metodologii distincte de calcul. Concluzia lor unanimă a fost că „numărul efectiv al creștinilor evanghelici se încadrează abia între 7 și 8,9 procente din populația Americii, nu 40 la sută, și în niciun caz nu 70 la sută”². Ați citit bine, doar între 7 și 8,9 procente dintre americani sunt creștini.

Respect pentru oameni și cărți

Adevărul este că numărul real al celor care cred în Isus este în scădere și se reduce mult mai repede decât ne-am imaginat. Deși mulți se laudă că America e o „națiune creștină”, cercetările lui Dickerson relevă că mai puțin de unu din zece americani sunt creștini. Și situația se înrăutățește. El prezice că, în următorii 30 de ani, numărul credincioșilor evanghelici va scădea până la 1 din 35 de americani.

Aceste cifre constituie semnale de alarmă clare că luminile se sting.

Avertismentul 2: Mărturiile despre vieți transformate sunt foarte rare

În ultimul deceniu, tot mai mulți lideri ai diferitelor denominațiuni îmi spun că numărul noilor membri, prezența la întâlniri, botezul și dărnicia sunt în declin în bisericile lor. Cea mai mare denominațiune evanghelică a anunțat, cu părere de rău, că numărul noilor convertiți, socotiți după datele adunate despre cei care au fost botezați în 2012, a fost cel mai mic de la 1948 încoace³!

Stând de vorbă cu diferiți pastori din țară, m-am convins că această situație nu e limitată la o singură denominațiune. Recent, fiind în Louisiana, m-am rugat la amvon cu un pastor care era tulburat de lipsa de rezultate în slujirea sa. Acest om era pastor de treizeci de ani și a avut parte de multe urcușuri și coborâșuri specifice experienței pastorale. Era plin de pasiune pentru lucrare, și tot ce urmărea era să-i conducă pe oameni la Isus. Cu inima grea și lacrimi în ochi, spunea: „Ascultă, Jim, Îl iubesc pe Domnul, dar nu am botezat zece noi convertiți în doi ani de zile! Sunt în jurul nostru oameni care au nevoie de Isus, dar se pare că nu pot ajunge la inima lor. Nu știu ce să fac.” Apoi a izbucnit în hohote de plâns.

Povestea lui nu e unică sau surprinzătoare.

În 2012, Barna Group a prezentat câteva date: 46% dintre cei care frecventează biserica au afirmat că „viața lor nu a fost schimbată deloc ca rezultat al participării la serviciile religioase”⁴.

Respect pentru oameni și cărți

Mai mult de-atât, „trei din cinci credincioși care merg la biserică (61 de procente) au spus că nu-și amintesc vreo înțelegere mai profundă și semnificativă pe care să o fi primit în timpul serviciului divin”⁵. Mai îngrijorător e faptul că „o treime dintre cei care au mers cândva la biserică nu au simțit *niciodată* prezența lui Dumnezeu acolo”⁶ (sublinierea îmi aparține).

Gândiți-vă la asta: Mai mult de jumătate dintre oamenii care merg la biserică nu-și pot aminti nici măcar un singur adevăr semnificativ pe care l-au înțeles mai profund în timpul petrecut în casa Domnului!

Se întâmplă ceva ciudat!

E clar că majoritatea covârșitoare a lucrărilor noastre nu aduce prea multă roadă când e vorba de noi convertiți și vieți schimbate. Și oamenii nu-L simt pe Dumnezeu în bisericile noastre. Acest lucru ar fi fost de neconceput în zilele bisericii creștine timpurii, așa cum ne sunt ele relatate în Noul Testament. Acesta e un semn *grav* de avertizare: ceva e profund greșit.

**Mai mult de jumătate din oamenii care merg la biserică nu-și pot aminti nici măcar un singur adevăr semnificativ pe care l-au înțeles mai profund în timpul petrecut în casa Domnului!
Se întâmplă ceva ciudat!**

Avertismentul 3: Cunoașterea Bibliei e în declin

Nu doar că majoritatea nu dobândește o înțelegere mai profundă a adevărilor spirituale în timpul serviciilor divine, dar un număr destul de mare de oameni nu se aleg cu nimic nici din citirea Bibliei. Potrivit raportului „Situația Bibliei în 2013”, întocmit de American Bible Society, numărul americanilor care se situează în conflict cu Biblia a crescut de la 10 la 17 procente din 2011 până în 2013⁷. Unde vom fi în cinci sau zece ani dacă această tendință nu se schimbă?

Potrivit acestei statistici, doi din trei americani cred că Biblia conține tot ceea ce are nevoie un om pentru a trăi o viață împlinită, iar acest fapt pare a fi un lucru pozitiv, la prima vedere⁸. Dar numai unu din cinci (21 de procente) citește regulat Biblia,

Respect pentru oameni și cărți

de cel puțin patru ori pe săptămână⁹. Chiar și dintre membrii bisericii, care cred că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, doar 20 de procente afirmă că se gândesc la ea în timpul zilei¹⁰. Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său, dar puțini își fac timp să-L asculte.

De asemenea, cercetările arată că abia dacă există vreo diferență între felul de trăire al celor care frecventează biserica și conduita celor care nu cred deloc în Dumnezeu. Totuși, Scriptura se referă la cei care cred în Isus ca la „sfinți”, un popor care a fost separat de lume și aparține exclusiv lui Isus.

Puțini credincioși din biserică cred în adevărul și în puterea Scripturii. Iar un procent și mai mic de oameni citesc regulat și aplică adevărurile descoperite în viețile lor. Această desconsiderare a Scripturii e un alt semn al potențialului dezastru.

Biserica își pierde lumina și puterea

Am văzut deja imaginea aceasta, nu-i așa?

Oameni care de-abia se târăsc jos din pat ca să meargă la biserică, dintr-un simț al datoriei și din obligație. E prea puțină bucurie în închinarea lor și prea puțină putere în rugăciuni. Adolescenții și tinerii pretind a fi creștini, dar jumătate dintre cei născuți în biserică o părăsesc, și cei care rămân nu par a fi, în general, prea entuziasmați de Isus din Nazaret. Cei tineri îi învinuiesc pe cei mai în vârstă de situația din biserică, iar aceștia din urmă îi blamează pe cei tineri pentru îndepărtarea lor. Cele două grupuri nu se pot pune de acord în ce privește stilul de muzică, și folosesc această neînțelegere drept scuză pentru a nu participa la întâlniri. Din fericire, există multe excepții, dar piaza rea se vede de la o poștă.

Dacă există semne de regres în viața spirituală – în ce privește convertirile la Cristos prin predicarea Evangheliei, creșterea congregației, servicii divine mustind de învățătura Scripturii, rugăciuni și dragoste frățească – ceva trebuie să fie profund greșit. În timp ce politicienii sunt experți în răstălmăcirea faptelor jenante, noi, creștinii, nu ne permitem să mușamalizăm evidențele.